Sygn. akt I ACa 84/19

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Beata Kozłowska

Sędziowie: SA Katarzyna Jakubowska - Pogorzelska

SO del. Małgorzata Sławińska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Ignacy Osiński

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa H. S., A. S., F. S., K. S., A. S. (1), H. S. (1) i N. S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt I C 595/17

I. ***oddala apelację;***

II. ***zasądza solidarnie od powodów na rzecz pozwanego 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.***

Małgorzata Sławińska Beata Kozłowska Katarzyna Jakubowska - Pogorzelska

Sygn. akt I ACa 84/19

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 19 czerwca 2017 roku skierowanym przeciwko pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. powodowie H. S., A. S., F. S., K. S., A. S. (1), H. S. (1), N. S.domagali się zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów kwoty 18.000 EUR wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 maja 2016 roku do dnia zapłaty. Ponadto powodowie domagali się zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 08 września 2017 wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od każdego z powodów oddzielnie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ale w wysokości trzykrotności stawki podstawowej z uwagi na transgraniczny charakter sprawy oraz jej specyfikę.

Wyrokiem z 19 września 2018 roku Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny oddalił powództwo i ustalił, że powodowie ponoszą w całości koszty postępowania z tym, że ich szczegółowe wyliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne:

S. S.był obywatelem Arabii Saudyjskiej i prowadził na terenie tegoż kraju przedsiębiorstwo pod nazwą (...). Po jego śmierci przedsiębiorstwo, w tym także rachunek bankowy w (...)Banku ((...)) o numerze (...) nabyli jego spadkobiercy - powodowie H. S., A. S., F. S., K. S., A. S. (1), H. S. (1), N. S.również obywatele Arabii Saudyjskiej.

W dniu 23 lipca 2015 roku powodowie zlecili przelew za pośrednictwem (...) Bank ((...)) na kwotę 410 400 EUR na rachunek prowadzony w (...) S.A. z siedzibą w W. o numerze (...). Pieniądze te zostały zaksięgowane w dniu 17 lipca 2005 roku. Kwota ta stanowiła zapłatę dla firmy (...) tytułem zakupu 12 samochodów ciężarowych. Jako beneficjenta przelewu wpisano (...).

Przed wykonaniem przelewu na skutek przestępstwa oszustwa pełnomocnik powodów, który uzgadniał w ich imieniu szczegóły kontraktu otrzymał w formie e-mail od nieustalonej osoby posługującej się adresem e-mail: (...), nowy numer rachunku bankowego do wykonania wpłaty.

W późniejszym czasie ujawnił się fakt, że adres e-mail był podrobiony, bowiem podszyto się pod domenę (...) używając słowa (...) (zamiast (...)), a numer rachunku bankowego (...) nie należał do firmy (...) z siedzibą w W..

Prokuratura Okręgowa w Warszawie pod sygn. akt VII Ds. 487/15 na wniosek powodów prowadzi postępowanie karne w tej sprawie. W toku postępowania ustalono, że rachunek o nr (...) należy do firmy (...) z siedzibą na Wyspach (...). Spółka ta głównie zajmuje się nielegalną działalnością związaną z pirackim udostępnianiem sygnału telewizyjnego (...) /.

Pismem z dnia 6 maja 2006 roku pełnomocnik powodów skierował do pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. wezwanie do zapłaty kwoty 410 350 EUR , tytułem szkody wynikającej z nieprawidłowego wykonania usługi płatniczej.

Powodowie do dzisiaj nie odzyskali wpłaconych pieniędzy.

Powyższy stan faktyczny był między stronami niesporny, a Sąd ustalił go na podstawie wyżej wymienionych dowodów, przede wszystkim złożonych do akt kopii dokumentów wraz z ich tłumaczeniem przez tłumacza przysięgłego. Sąd dał wiarę powołanym wyżej kopiom, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu, a nadto nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, dlatego też Sąd mógł oprzeć się na nich, jako na dowodach.

Sąd Okręgowy zważył, że jako podstawę dochodzonego żądania powodowie wskazali art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 prawo bankowe, zgodnie z którym jeżeli polecenie przeprowadzenia rozliczenia pieniężnego złożone przez posiadacza rachunku bankowego jest wykonywane przez kilka banków, każdy z tych banków ponosi wraz z pozostałymi solidarną odpowiedzialność wobec posiadacza rachunku za szkody spowodowane niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem polecenia.

W pierwszej kolejności Sąd wskazał, iż powodowie nie byli klientami pozwanego (...). Powodowie korzystali z rachunku bankowego prowadzonego przez (...) Bank ((...)). I to temu bankowi zlecili zrealizowanie spornego przelewu. Przelew został zrealizowany zgodnie ze zleceniem, bowiem jak wynika z odręcznego potwierdzenia przelewu jako nazwę beneficjenta wskazano (...) Pozwany (...) S.A. w W. wobec tak ukształtowanego polecenia przelewu nie miał prawa ani możliwości weryfikowania jakie relacje łączą powodów (zlecających przelew) z (...) i (...) oraz jakie było wyszczególnienie spornej transakcji. Realizując przelew zgodnie z poleceniem (...) S.A. w W. nie miała obowiązku weryfikacji zgodności numeru rachunku bankowego z danymi beneficjenta przelewu.

Należy również dodać, iż samo zlecenie przelewu nie wzbudziło podejrzeń banku, którego powodowie byli klientami czyli banku (...), a to ten bank realizował przelew.

Powyższe okoliczności wskazują, iż nie można przypisać (...) S.A. z siedzibą w W. odpowiedzialności na podstawie art. 64 ust. 1 prawa bankowego. Aktualne orzecznictwo wskazuje, że wykładnia art. 64 ust. 1 prawa bankowego w świetle postanowień dyrektywy 2007/64/WE prowadzi do wniosku, że wykonanie polecenia rozliczenia pieniężnego na numer rachunku bankowego wskazany w dyspozycji przelewu stanowi prawidłowe wykonanie polecenia i tym samym nie może być podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej banków uczestniczących w dokonywaniu rozliczenia (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 20 lutego 2015 roku w sprawie VI ACa 546/14). Jak wynika również z art. 74 ust. 1 powołanej dyrektywy zlecenie płatnicze wykonywane zgodnie z unikatowym identyfikatorem uważa się za wykonane prawidłowo w odniesieniu do odbiorcy określonego w unikatowym identyfikatorze.

Zdaniem Sądu nie stanowi źródła dodatkowego obowiązku sprawdzenia zgodności numeru rachunku beneficjenta przelewu z jego nazwą, wskazaną w poleceniu przelewu, również przepis art. 64 ust. 1 prawa bankowego, który przewiduje solidarną odpowiedzialność banków uczestniczących w procesie rozliczeniowym za szkody spowodowane niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem polecenia. Niezależnie od przyjętej w świetle tego przepisu zasady odpowiedzialności (zasada winy, ryzyka, czy odpowiedzialność gwarancyjna), przepis art. 64 ust. 1 prawa bankowego nie określa treści i zakresu obowiązków banków uczestniczących w procesie rozliczeniowym, a tym samym nie przesądza o tym, jakie zachowanie stanowi sankcjonowane niewykonanie lub nienależyte wykonanie polecenia. Również ogólna zasada nakazująca zachowanie należytej staranności przy wykonywaniu zobowiązania (art. 355 § 1 k.c.), zaś w wypadku profesjonalistów staranności wymaganej przy uwzględnieniu zawodowego charakteru ich działalności (art. 355 § 2 k.c.) nie może być uznana w świetle postanowień dyrektywy nr 2007/64/WE za źródło dodatkowego obowiązku weryfikacji numeru rachunku bankowego pod kątem jego zgodności z osobą beneficjenta przelewu. W świetle dyrektywy nr 2007/64/WE obowiązek taki powinien być wyraźnie wprowadzony przez konkretny przepis prawa krajowego. Analiza postanowień ustawy o usługach płatniczych, która transponuje postanowienia dyrektywy 2007/64/WE wykazuje, że obowiązek taki nie został wprowadzony. Ponadto, jak zastrzega dyrektywa, obowiązek badania spójności unikatowego identyfikatora może być nałożony jedynie wówczas, gdy dokonanie takiego sprawdzenia jest możliwe z technicznego punktu widzenia i nie wymaga wprowadzania zmian ręcznie. Jak wynika natomiast z ustaleń poczynionych w tej sprawie, sprawdzenie zgodności numeru rachunku bankowego z danymi osobowymi jego odbiorcy jest w wypadku banku przyjmującego zlecenie technicznie niemożliwe, o ile rachunek odbiorcy, tak jak miało miejsce to w tej sprawie, znajduje się w innym banku, zaś w wypadku banku, w którym znajduje się rachunek odbiorcy, technicznie utrudnione, wymagające ręcznego sprawdzenia tych danych. Trafnie w tym kontekście strona pozwana podnosi, że realizacja bankowych rozliczeń pieniężnych jest procesem masowym i wystandaryzowanym, który odbywa się w dużym stopniu w sposób automatyczny w oparciu o walidację wskazywanych przez zleceniodawców numerów rachunków w formacie (...). Nałożenie na bank takiego obowiązku niweczyłoby w istocie cele dyrektywy nr 2007/64/WE, do których zalicza się m.in. harmonizację i standaryzację, a przez to zwiększenie wydajności systemów płatności na terytorium całej Wspólnoty i przyspieszenie ich wykonywania (pkt 43 preambuły).

W świetle powyższych rozważań nie można również uznać, że ogólna zasada wykonywania zobowiązań w sposób zapewniający zaspokojenie słusznego interesu wierzyciela (art. 354 k.c.) nakłada na bank obowiązek weryfikacji zgodności numeru rachunku bankowego z danymi osobowymi jego odbiorcy. Polecenie przelewu polega bowiem na obciążeniu rachunku dłużnika określoną kwotą i uznaniu tą kwotą rachunku wierzyciela wskazanego w dyspozycji dłużnika (art. 63c prawa bankowego). Realizacja wynikającego stąd obowiązku uznania określoną kwotą wskazanego rachunku bankowego stanowi o wykonaniu zobowiązania zgodnie z jego treścią i realizuje jego cel społeczno – gospodarczy. To, czy dana transakcja dokonana przez bank na wskazany przez powodów rachunek faktycznie skutkowała przelaniem określonej wierzytelności na rachunek bankowy beneficjenta tj. (...) nie jest objęte treścią ani celem zobowiązania pomiędzy powodami wydającymi polecenie przelewu, a bankiem, który to polecenie wykonuje.

Mając na uwadze treść powyższych rozważań należy wskazać, iż zrealizowanie spornego przelewu było całkowicie niezależne od (...) S.A. w W. i ma ono źródło po stronie powodowej jako zlecającej przelew. Tak więc, brak jest związku przyczynowego pomiędzy szkodą (przelaniem pieniędzy na konto niewłaściwego beneficjenta) a działaniami Banku. A to prowadzi do oddalenia powództwa jako bezzasadnego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. ustalając, że powodowie jako przegrywający proces, w całości ponoszą koszty procesu i na podstawie art. 108 § 1 zdanie drugie k.p.c. pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu (pkt II wyroku).

Apelację od wyroku wnieśli powodowie zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie następujących przepisów prawa:

- art. 227 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych złożonych przez powoda w pkt. 3, 4 i 5 żądania pozwu na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy;

- traktatów założycielskich UE poprzez bezpośrednie zastosowanie dyrektywy nr 2007/64/WE;

- art. 5 ustawy z 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych poprzez jego niezastosowanie;

- art. 64 ust. 1 prawa bankowego poprzez niewłaściwą interpretację i uznanie, że bank ponosi odpowiedzialność za polecenie przeprowadzenia rozliczenia pieniężnego jedynie wobec strony, z którą jest związany umową;

- art. 64 ust. 2 prawa bankowego poprzez niewłaściwą interpretację i błędne uznanie, że pozwana realizowała zlecenie płatnicze, jakie miało miejsce w tej sprawie jedynie w oparciu o unikatowy identyfikator w postaci rachunku bankowego i tym samym nie zostały uchybione żadne obowiązki po stronie pozwanego;

- art. 143 ust. 1 ustawy z 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych poprzez jego zastosowanie.

Podnosząc wskazane wyżej zarzuty powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów dochodzoną pozwem kwotę ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powodów podlegała oddaleniu.

Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je za własne, zwłaszcza że nie były one przez skarżących kwestionowane. Ocena prawna Sądu pierwszej instancji przedstawiona w zaskarżonym orzeczeniu jest w zasadzie prawidłowa.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, należy podkreślić, że Sąd pierwszej instancji dokonał oceny zgłoszonego roszczenia w kontekście podstawy prawnej wskazywanej przez powodów.

Polecenie przelewu stanowi jedną z postaci rozliczeń pieniężnych o charakterze bezgotówkowym przeprowadzanych za pośrednictwem banków. W sytuacji gdy dłużnik i wierzyciel – beneficjent przelewu mają rachunki w różnych bankach, do rozliczenia polecenia przelewu dochodzi w cyklu rozliczeniowym. W art. 64 ust. 1 prawa bankowego przyjęto rozwiązanie polegające na wprowadzeniu solidarnej odpowiedzialności wszystkich banków uczestniczących w rozliczeniu za szkodę wyrządzoną stronie rozliczenia w wyniku wadliwego przebiegu cyklu. Jak wskazuje się w piśmiennictwie i orzecznictwie interpretacja tego przepisu budzi wiele wątpliwości. Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 2008 roku I CSK 205/08, na który powoływali się powodowie, stwierdził, że odpowiedzialność banków

pośredniczących w rozliczeniu nie jest pochodną odpowiedzialności pierwszego banku, lecz odpowiedzialnością samoistną, wynikającą bezpośrednio z przepisu ustawy, bowiem przepis art. 64 prawa bankowego odnosi się do każdego banku uczestniczącego w cyklu rozliczeniowym. Odpowiedzialność za szkody wynikające z przesłania pieniędzy na nieprawidłowy rachunek, niezgodny z określeniem nazwy podmiotu wskazanego w poleceniu przelewu, Sąd Najwyższy wywiódł z ogólnych zasad wykonywania zobowiązań określonych przepisami art. 355 k.c. i art. 354 § 1 k.c. Jednak wydane przez Sąd Najwyższy orzeczenie spotkało się z krytyczną glosą M. N., w której autorka zwróciła między innymi uwagę, że przy istniejącej infrastrukturze bankowej, realizującej podstawową zasadę szybkości przelewów, wynikającą z przepisów prawa, nałożony na bank obowiązek weryfikacji nazwy podmiotu z numerem rachunku, wymagałby powrotu do czynności manualnych, przekreślających tę zasadę i zwiększających koszty przelewu.

Niezależnie od tego, orzeczenie to zostało wydane na gruncie innego stanu prawnego, bowiem kwestia ta jest obecnie przedmiotem regulacji dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 13 listopada 2007 roku w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz przepisów ustawy o usługach płatniczych z 19 sierpnia 2011 roku. Wejście w życie nowych przepisów, które między innymi zakładają zasadę szybkości przelewów i automatyzm sprawdzania unikatowego numeru rachunku identyfikującego beneficjenta przelewu musiały wpłynąć na ocenę zasad wykonywania tego typu zobowiązań przez bank. Oznacza to zdaniem Sądu Apelacyjnego, że pozwanemu w świetle art. 64 ust. 1 prawa bankowego nie można zarzucić niedochowania należytej staranności poprzez niesprawdzenie personaliów beneficjenta przelewu z pozostałymi danymi posiadacza rachunku. Takiej interpretacji art. 64 ust. 1 prawa bankowego nie stoi na przeszkodzie fakt, iż do niniejszej sprawy nie znajduje zastosowania cytowana wyżej ustawa z 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych. Należy zaznaczyć, że art. 64 ust. 1 prawa bankowego, w którym to powodowie upatrują podstawę swojego roszczenia, nie stanowi źródła dodatkowego obowiązku sprawdzenia zgodności numeru rachunku beneficjenta przelewu z jego nazwą wskazaną w poleceniu przelewu. Niewątpliwie ten przepis nie określa treści i zakresu obowiązków banków uczestniczących w procesie rozliczeniowym, a tym samym nie przesądza o tym jakie zachowanie należy uznać za sankcjonowane niewykonanie i nienależyte wykonanie polecenia. Przywołany wyżej przepis art. 355 k.c. również nie może być uznany za źródło dodatkowego obowiązku weryfikacji numeru bankowego pod kątem jego zgodności z osobą beneficjenta. Zgodnie z tym przepisem dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju. Ten wzorzec kreowany jest na podstawie reguł współżycia społecznego, przepisów prawnych, zwyczajów, swoistych kodeksów zawodowych i pragmatyk.

Odnosząc przedstawione powyżej rozważania do realiów niniejszej sprawy, należy zaznaczyć, że wykonując polecenie przelewu zlecone przez powodów bank beneficjenta dysponował unikatowym numerem rachunku bankowego odbiorcy, który identyfikował beneficjenta. Z kolei względy techniczne polegające na automatycznym odrzuceniu polecenia przelewu jedynie z błędnie podanymi numerami rachunków, nie pozwalały pozwanemu na weryfikację danych osobowych. Należy zaznaczyć, że weryfikacja odbywa się automatycznie, jest przeprowadzana przez system, stąd dla ochrony stron wprowadzono skomplikowany system numeryczny umożliwiający przypisanie każdemu rachunkowi unikatowego numeru.

Niezależnie od wprowadzenia unikatowego numeru identyfikującego beneficjenta przelewu w okolicznościach niniejszej sprawy powodowie wskazali w nazwie beneficjenta również firmę (...), której ostatecznie odpowiada numer rachunku wskazany przez dającego zlecenie przelewu. Stąd pozwany bank wobec wskazanego beneficjenta przelewu (...) nie miał podstaw, aby kwestionować zlecenie powodów. Podstawą do zakwestionowania przez pozwanego dokonanego przez powodów zlecenia nie mogło być również wskazanie adresu beneficjenta, który nie odpowiadał numerowi rachunki. Podkreślić jednak trzeba, że adres wskazany przez powodów częściowo zgadzał się z podaną przez powodów nazwą beneficjenta przelewu. Nie można zaś wymagać od banku, aby analizował powiązania istniejące między firmami wskazanymi jako beneficjenci przelewu. Biorąc zaś pod uwagę, że co do zasady weryfikacja danych odbywa się automatycznie, jest przeprowadzana przez system, a nie przez pracownika banku, stąd nie można zarzucić pozwanemu naruszenia art. 354 § 1 k.c. i art. 355 k.c. Wymaganie od pozwanego w stanie faktycznym sprawy weryfikacji danych osobowych na poleceniu przelewu, przy obowiązującym systemie informatycznym opartym jedynie na porównywaniu unikatowych numerów rachunków, co wynika z obowiązującego stanu prawnego w dacie wykonania

przelewu, oznaczałoby żądanie od pozwanego staranności nadzwyczajnej, co nie wynika z żadnych przepisów prawa. Ponadto należy wskazać, że podmiotem zlecającym przelew jest przedsiębiorca, od którego również należy wymagać szczególnej staranności, a co za tym idzie, odpowiedzialność banku w przypadku takich transakcji, powinna się ograniczać do odpowiedzialności za wykonanie przelewu zgodnie z unikatowym identyfikatorem, bez względu na dostarczone przez zlecającego inne informacje dodatkowe. W konsekwencji zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia przepisów art. 64 ust. 1 i 2 prawa bankowego należało uznać za chybione.

Wbrew podniesionym zarzutom, Sąd pierwszej instancji nie naruszył przepisów dyrektywy nr 2007/64/WE, ani też przepisów ustawy z 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wywieść należy, że wejście w życie postanowień dyrektywy nr 2007/64/WE i ustawy, która postanowienia tej dyrektywy transponuje do porządku prawnego krajowego mają jedynie znaczenie dla oceny zasad prawidłowości realizacji przelewu, o których mowa w art. 355 k.c., a nie że przepisy te stały się podstawą rozstrzygnięcia wbrew art. 5 ustawy z 19 sierpnia 2011 roku o usługach płatniczych, który co jest bezsporne wyłącza stosowanie tej ustawy w stanie faktycznym sprawy.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. i art. 217 § 1 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków dowodowych o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia dokumentów w postaci rachunku bankowego prowadzonego na rzecz spółki (...), dokumentów łączących pozwanego ze stowarzyszeniem (...) oraz oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji w zakresie obowiązków pozwanego przy realizacji zleconego przez powodów przelewu nie były kwestionowane i należy uznać za prawidłowe. Sąd odwoławczy nie znalazł argumentów wskazujących na konieczność przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych w pozwie. Powodowie nie precyzują jakie obowiązki dodatkowe spoczywały na pozwanym banku, a które miałyby wynikać ze wskazanych wyżej dokumentów. W tej sytuacji należało zgodzić się z Sądem Okręgowym, że przeprowadzenie wskazanych dowodów nie miało istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Jak wynika ze wskazanych wyżej rozważań zarzuty podniesione przez powodów okazały się chybione, dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powodów jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na zasądzone koszty składało się wynagrodzenie pełnomocnika obliczone na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Małgorzata Sławińska Beata Kozłowska Katarzyna Jakubowska - Pogorzelska